

ΓΑΛΛΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΤΟΥ EDMOND SÉE

Η ΕΚΔΙΚΗΣΙΣ ΤΟΥ ΜΠΑΡΜΠΑ - ΖΑΧΟΥΡ

Ότ'ω μέρει τ'ώρα ο μπαρμπά Ζαχούρ άγορπαθείνει έπάνω στό κρεβάτι του. Μά τ'ώρα νοιώθει πιά πός έβγασε ή τελευταία του ώρα.

Ο μπαρμπά Ζαχούρ όμως δέν θέλει να πεθάνη, ή τούλάχιστον δέν θέλει να πεθάνη άμέσως. Γιατί θέλει προτιήτερα να τακτοποιήη με τή γυναίκα του. Καί ή γυναίκα τον λείπει αυτή τή στιγμή άπ' τό σπίτι. Έχει πάει να φωνάξη τό γιατρό τού χωριού, και τό χωριό είναι κάποιον μιά λείγα μακριά από τό χημά του μπαρμπά Ζαχούρ.

Καί έτσι, ο μπαρμπά Ζαχούρ βογγάει μονότος του, μέσα στό μοναδικό δωμάτιο τού σπιτιού του. Στη μιά γωνιά είναι τό κρεβάτι του, και στην άλλη τό τζάκι, τό τζάκι, στό όποιο θα μπορούσε να καίη μαζί ένα διάζιλο φουτίο από ξύλα, και στό όποιο τώρα καπνίζουν οικονομικά δύο ζούτσουρα μονάχα. Από μεγάλες ντουλάπες είναι τοποθετημένες κατάντηρον στό τζάκι, και πλιά άπ' αυτές κρέμονται, στόν τοίχο, λαδιά, λουκανικά και ένα σωρό πλεξιάνες από σφόδα....

Μέσα σ' αυτό τό δωμάτιο, σ' αυτό τό ίδιο περιβάλλον, γεννηθήκε και έζησε και τώρα θα πεθάνη ο μπαρμπά Ζαχούρ....

Ότόσο ή κρίσι και τό καταραμένο τό άσθμα, που τον είχαν καταλάβει προτιήτερα, ήσυχισαν τώρα λιγάκι, και ο γέρος βάζει αυτή, για ν' άκούση μπρος έφρατα νιόλας τό άμάξι με τό γιατρό. Μά δέν άκούεται τίποτε! Η βοριάει είναι ήσυχη και μόνο καθε τόσο άκούονται μακριά τά μορχοχιά των γελιδιών, που ό χροιάτες σηματοείνον στους σταύλους των: «Μονάμα!...» Έπειτα, τίποτε πιά δέν έφρατα να διακούη τή σωπή, έκτός από τό τίκ-τίζ του παλιού ρολογιού, που στέκει έκει από χρόνια, έπάνω, σε ένα κιβώτιο....

Ο μπαρμπά Ζαχούρ είναι έτοιμοθάνατος, και τό ξέρει αυτό. Μά καίι σκέπτεται, τώρα καθώς είναι ξελοισμένος στό κρεβάτι του. Κάποιον λογαριασμό έχει να κανονίση με τή γυναίκα του, προτού κλείση τά μάτια και παραδώση τήν ψυχή του στό Θεό.

Ναι, από μίνες τώρα τό είχε μωρήσι τό πράγμα.... Κάθε μέρα, όλο και καίι τού έλεγε άπ' τά λεγτά του, τότε κανένα άσχημένο τίλ-λοφο, τότε κανένα μούδ παλοένοι χρονό.... Μά αυτά τά λεγτά, που γι' αυτά, μάρτην τον ο Θεός, είχε έλθει ως τότε ο μπαρμπά Ζαχούρ, αυτός ήξερε τί άιμα είχε φτύσει για να τ' άποχτήση!

Καιρό, πολύν καιρό ο ζωκοίρης προσέ-θηρος να ανακαλύψη τον κλέφτη.... Μά τίπο-τε, όλες ή παγίδες που έστησε μ' όλα τά τεχνάσματα που μεταχειρισθήκε, πήγαν στη χαίνα!

Σταγνά όμως, μιά έβδομάδα προτού πέ-ση άφορσος, ή τύχη τονέ βοήθησε και τον βοήκε.... Μέσα στό σπίτι του, δίπλα του, κροβότανε ο κλέφτης!

Πού να τόβαζε ποτέ ο νους του! Η γο-ναίκα του!... Καί όμως ναι, Η γυναίκα του, που μωδ' της είχε φάει τόσα χρόνια άλάτι και φουμί, για να μαζέψη δεκάρα-δεκαρίτσα τά λεγτά εκείνα, τού τά έβλεπε τώρα.

Σιγά, σιγά, έτοιμονηχιά, κρυφά, ο μπαρ-μπά Ζαχούρ είχε παρακολούθησει τή γυναι-κά του και ανακαλύηει τήν κρυφώνα, όπου εκείνη έφύλαγε τά κλειμμένα λεγτά. Ήταν μιά τρύπα, που τήν είχε άνοιξει έκει φηλά στό ντουβάρη και τήν σκέπασε με μιά εικόνα, ένα Χριστό, που κρατούσε στό χέρι μιά καρ-διά, από τήν όποια έβγαίνε μιά φλόγα....

—Τό άδικον ούκ εύλογείται.... είπε ο μπαρμπά Ζαχούρ με θοιμαβεντικό χαμόγελο, τή μέρα που έκανε αυτή τήν ανακάλυψη, και τά μικρά πονηρά μάτια του άστραφταν.

.... Καί τώρα άκόμα αυτό τό πράγμα σού-λογιζότανε. Προτού πεθάνη, έφρατε να τήν

κανονίση κι' αυτή έκει τήν έπίθεσι, να έκδικηθή, διάβολε!....

«Έξαινα, άπέξω, άζούστηκε ζούτος, Ήταν τό άμάξι, τό άμάξι με τό γιατρό.»

«Ο γιατρός πήρκε σε λίγο και πίσω τον άκοιλοθώδες έκείνη, ή κλέφτρα....»

—Λοιπόν, μπαρμπά Ζαχούρ, είπε ο γιατρός, πληθαίνόντας τον. Θά τή γλυτόσομε κι' αυτή τή φουά. Ο άφορσος έβγαλε ένα βαφδ βογγητό. Ο γιατρός τον έξέτασε καλά, προσεκτικά, και έπειτα είπε με ένθαρμονικό ήθος:—

—Κοιράγιο, μπαρμπά Ζαχούρ, βαστάς γερά βέλοπο άκόμα... Λίγο άίμα θα σοδ πάγω, κ' έννοια σοι!...

Και τού πήρε πράγματι άίμα. Μονάχα τήν ώρα που ή γυναίκα τού μπαρμπά Ζαχούρ τού έδνε τήν πετσέτα για να σκουπίση τά χεiria του, τής είπε με ζωηρή φωνή:—

—Επρετε να με έλγες φωνάξει προτιήτερα, πολδ προτιήτερα. Τώρα πιά, είναι πολδ άργά!...

«Όσο χαμηλά κι' άν τ'ά ειπε αυτό ο γιατρός, ο μπαρμπά Ζαχούρ τά άκουσε. Τά άκουσε, μά δέν τού έβαναν ζωμιά έντύπωση. Τόξερε αυτός, πός ή μέρες του είχαν πιά τελειώσει. Ο γιατρός τού ειπε μιά-δνδ κορβετός άκόμα, για να τον παρηγορήση, και έπειτα βγήκε έξω. Μπροστά στην πόρτα, ειπε στη γυναίκα του, πός τό τέλος ήταν κοντά... πολδ κοντά... είκοσιτέσσαρες ώρες άκόμα, τό πολδ!...

Ο μπαρμπά Ζαχούρ έμεινε άσπότη ώρα άκίνητος, σιωπηλός, στό κρεβάτι του. Έπειτα έβγαλε ένα βαφδ άναστεναγμό, ο όποιος έκανε τή γυναίκα του, που σάλαζε τή φωτιά στό τζάκι, να γυρίση προς τό μέρος του:—

—Πώς τ'ά πας; τον ρώτησε εκείνη και έσοκρε άπ' έπάνω του.

—Όντε γερότερα, μά όντε και καλύτερα, βογγήσε έκείνος. Μά άκου έδωδ... πρέπει να πας να φωνάξεις τον πατρί!...

—Τόν πατρί!... Από τόρα; τού απάντησε ή γυναίκα του.

Τά γελιδιά ήθελαν κάρταγμα εκείνη τήν ώρα. Έπειτα, ο γιατρός είχε πη πός θα βαστούσε είκοσιτέσσαρες ώρες άκόμα. Δέν ήταν δά και τόση βιάση!

Και με τή σκέψη αυτή ή γουιά πέρασε δί-πλα, στό σταύλο. Ο άφορσος στην άρχη δέν ειπε τίποτε. Μά όταν ή γυναίκα του ζαναγάνηκε άπ' τό πορτί τού σταύλου, άρ-χισε να βογγά.

—Τι έφρατε; τον ρώτησε εκείνη.

—Τι νύζω; μουροίρης ο Ζαχούρ. Μ' άφίνεις να πάω χαμίνος, χωρίς μετόδωσι!... Τότε εκείνη δέν άγορπόησε πιά. Άνα-γε ένα φαναράκι και βγήκε έξω, για να φέρη τον πατρί.

Σιγά-σιγά τότε, με χίλιες δνδ προκούλά-ξεις, ο μπαρμπά Ζαχούρ μισοπροβόθηκε στό κρεβάτι του. Έπειτα γλύστρησε καίι καίι προσέλα τό ένα του πόδι. Φυσώντας, παρα-παίνόντας, άνοιπαίνοντας στό κάλπη που έβρασε μπροστά του, για να ζαναλάη τήν άνάσα του, πέρασε τό δωμάτιο και έφρασε στην γωνία. Έκει, άνέθηκε σε μιά καρδέλα και κατώθωσε να σκουπίση τό χέρι του, ως τήν είκόνα του Χριστού, που σκέπασε τήν τοίπα.

Στάθηκε τότε για μιά στιγμή, και στα-νωκοπήθηκε, σάν να έητοδσε συγχόρησι άπ' τό Χριστό, γι' αυτό που πήγαινε να κά-νη. Έπειτα ξεκοφίμασε τήν είκόνα, έκοσε

Ο Μπαρμπά - Ζαχούρ είν' έτοιμοθάνατος!...

ΤΑ ΔΙΚΑ ΜΑΣ

ΟΙ ΓΕΡΜΑΝΟΙ ΚΑΙ ΤΟ ΤΡΑΓΟΥΔΙ ΤΟΥ ΡΩΜΗΟΥ

Το περιστατικό, που θα διηγηθούμε παρακάτω, συνέβη στην Έλλάδα προ τριακονταετίας.

Μέσα σ' ένα διαμέρισμα του σιδηροδρομίου της Πελοποννήσου, έταξιδεύαν από την Πάτρα για την Αθήνα ένας Έλληνας και μερικοί Γερμανοί έλληνομαθείς, που είχαν έρθει να επισκεφθούν τις ατζωχούτες μας.

Σε μία στιγμή ο συμπαιωτής μας άνοιξε τον άγκωνα του στο παράθυρο του βαγονιού, έβγαλε το χέρι του στην καρδιά του κ' άρχισε να βγάξη διάφορους και παρτεταμένους ήζους.

Οι Ξένοι καταγίγχαν άμέσως με άπορία και σε λίγο, ένας άπ' αυτούς, παρουσίασε στον χωνογάτονα χύφια με μπιπίλια με κωνιάς, για να πη. Έξείνος έδέχτηκε πρόθυμα την προσφορά και δρόσισε το λαυράκι του.

— "Ε, πώς πάτε; Αισθάνεσθε καλύτερα τώρα τον έσωτό σας; τόν έρωτησε ο Ξένος.

— Τί λέτε; Έγώ είμαι θαμνάσια....

— Μά προόλιγον είχατε πόνοους....

— Πονους! Έξαράνασθε έξείνος με κατάλληλα.

— Βέβαια! Γιατί λοιπόν έβριονάσατε έτσι;

— Τί λές εκεί, χριστιανέ μου; Έβριονάσα ή τριανταετούσα;....

Καταλαβαίνετε τί είχε συμβή; Οι Ξένοι είχαν νοήσει, ότι το τραγουδι του μουσικογράφου Έλληνος προσεγγόταν από.... κοιλόπονο!

ΑΠΟ ΤΟΝ ΞΕΝΟ ΤΥΠΟ

ΛΟΠΟΔΥΤΙΚΟΣ... ΙΠΠΟΤΙΣΜΟΣ

Πρόόλιγον καιρού, κάποιος κύριος περνούσε κατά το σουκουτόμα από έναν άποκεντρο δρόμο της Μαδρίτης, όταν έξαφνα τρεις άγνωστοι παρουσιάστηκαν μπροστά του και του ζήτησαν, με έπιτακτικό τόνο, το πορτοφόλι του. Έπειδή όμως αυτός τους απάντησε, ότι δεν είχε χρηματα μαζί του, οι τρεις άγνωστοι του πήραν το καινούριο πανοφόρι του και έφυγαν άμέσως.

"Υστερ' από δέκα λεπτά, ενώ το δθμα προχωρούσε προς το σπίτι του, ίβανοσημένο που τη γλύτωσε τόσο φτηνά, είδε να τόν πλησιάζη ο ένας από τους τρεις λωποδύτας και να του δινή ένα χαρτί, λέγοντάς του με τη μεγαλύτερη ευγένεια:

— Συγχωρήστε μας, κύριε, για την άτιμη πράξη μας, στην όποια μας έφερε ή ανάγκη. Το πανοφόρι σας το άφισμασ ένεργου για 150 φράγκα και αυτή είναι ή άπόδειξη του ένεχυροδανειστηρίου. Καλή νύχτα σας!

Την άλλη μέρα ο κύριος πήγε πράγματι στο ένεχυροδανειστήριο, για να πάρη το έπανοφόρι του. Έκει πληροφορήθηκε, ότι οι άγνωστοι λωποδύτες, άν και τους έδιναν 400 φράγκα και το έπανοφόρι τους, περιωρίστηκαν να πάρουν μόνο 150, λέγοντες ότι το ποσόν αυτό τους έφτανε για να δειληθούν κ' οι τρεις τους.

το χέρι μέσα στην κρημόνα και άρπαξε το μαντήλι με το κοιλόδεμα. Ξανάβαλε ύστερα στη θέσι του το άγιο εικόνασμα, κατέβηκε με δυσκολία άρ' την καρέκλα και τράβηξε παραπατώντας για το κρεβάτι του.

Μά μόλις έφτασε στη μέση του δωματίου, τ'ά γονάτα του λήγισαν πρόλαβε όστόσο και πάστρησε από μια καρέκλα και σήφθηκε ως το κρεβάτι. Έκει χρειάστηκε πολλή ώρα για να μπορέση να χωδή κάτω από το πάλωμα. Τό κατοήρωσε όστόσο κ' αυτό και περιμενε άλλα δέκα λεπτά της ώρας, ως που να γαληνέψη κάτω ή καρδιά του, που χτεπίσσε τρομαχτικά.

Τότε πελά έβλεσε το κοιλόδεμα και μέτρησε, κρημένα μέσα εκεί, δέκα χρυσά ναπολεόνια. Δέκα χρυσά ναπολεόνια! "Α, την κλέφτρα τη γυναίκα του!... Τά χιάδανε άνάμεσα στα δάχτυλά του, χαμογελώντας οιοχηλά, και έπειτα....

"Έπειτα.... "Ένα-ένα, με τη σειρά, και τ'ά δέκα ναπολεόνια, σαν χαρμιάλλες, σαν χάπια, ό μάρμαλα Ζαχορό το κατάπτε!....

"Α!... "Επί τέλους!... Την είξε εκδικηθή τη κλέφτρα!....

"Όταν ο παπάζ έφτασε σε λίγο, μαζί με τη γυναίκα του, τόν βρήκε άναίσθητο, μουσεθωμένο. Μά ή καρδιά του χτεπίσσε άκόμια, και ό παπάζ του έβαλε στο στόμα τη Θεία μετάληψη....

ΛΟΓΟΓΡΑΦΙΚΑ

ΛΑΪΚΕΣ ΠΑΡΑΔΟΣΕΙΣ

Η Φλέβες της Άττικής.

Στά δυτικά παράλια της Άττικής, και μάλιστα άπέναντι των άλλων, ύπάρχει ένα έρημο νησί, που άλλοτε λεγότανε Φυγία, έπειτα Έλεούσα, κατοπιν Φαλκούδι και τώρα είνε γνωστό με το όνομα Φλέβες.

Στό νησί αυτό πήγαιναν άλλοτε τσοπάνηδες και βοσκούσανε τ'α πρόβατά τους.

Τό όνομα λοιπόν Φλέβες δέν δόθηκε έτσι άπλάς και ως έφυγε στο νησί. Συνέβη σχετικώς κάποιο περιστατικό, που έκαμε και αυτούς τους τσοπάνηδες να φοβηθούν και να φύγουν.

Σε πολύ παλιά έποχή, λέει ό θρύλος, ένα πλοίο περνούσε κοντά στο νησί αυτό, όταν έξαφνα έπιασε δυνατός άέρας, το πέταξε έξω στους βράχους και το τσάωσε. Τρεις από τους ναύτες κατοήρωσαν να σωθούν, μέσα σε μία σπηλιά του νησιού.

Ήταν χειμώνας δυνατός και κανένα πλοίο δέν φανότανε στη θάλασσα. Άλλά και άν περνούσε κανένα πλοίο, δέν δάπανε στις Φλέβες. Έτσι οι τρεις ναύτες έμειναν χωρίς τροφίμα.

Πέρασαν άρκετές ήμέρες και στο τέλος οι ναύτες άναγκάστηκαν να φάνε ό,τι χροταρωκό φύτρωνε άπάνω στο ξερονησί.

Τέλος, από την πείνα, το χροκό και την δυστυχία, ένας από αυτούς αρρώστησε και οι άλλοι δύο τυφλομένοι όπως ήσαν από την πείνα, άποφάσισαν να τόν φάνε, για να ζήσουν ως να φανή κανενο πλοίο στη θάλασσα. Έτσι κ' έγινε.

Άλλά ή ήμέρες περνούσαν και πλοίο δέν φανότανε. Έξαφνα πέθανε κ' ό άλλος ό ναύτης από την πείνα και τις στερήσεις.

Τόν έφαγε κ' αυτόν ό τρίτος ναυαγός κ' έτσι κατώθωσε να ζήση άκόμα κάμποσο καιρό, αλλά στο τέλος πέθανε κ' αυτός από την πείνα.

Από τότε, όταν την άνοιξη, πηγαίνουν τσοπάνηδες στο νησί αυτό, για να βοσκήσουν τά κοπάδια τους, άκούγανε μέσα από τη γη φωνές και τά πρόβατά τους έτρομάζαν και υφοφάσανε άμέσως.

Τις φωνές αυτές οι βοσκοί τις άπέδιδαν στους τρεις πεθαμένους ναύτες, τόν όποιον ή φωνές γύριζαν νησιτικές, μουγκρίζαν, έπαιγαν και βίβαναν από τό αίμα τών προβάτων, για να χροτάσουν από την πείνα, εξ αίτιας της όποιας πέθαναν.

Και από τότε κανείς πελά τσοπάνος δέν ξαναπάτησε στο νησί αυτό για να βοσκήση τά κοπάδια του. Άλλά ούτε και ψαράς πήγαινε για να ψαρέψη, γιατί κ' αυτοί έλεγαν ότι άκούνε τις φωνές των πεθαμένων, που βγαίνουε από τη γη στις Φλέβες!....

Τό Κλαψοπούλι

"Αν κανένας περάση νύχτα από τό χωριό Διαμαλά της Άργολίδος, θ' άκούση μέσα στην έρημιά μονότονες θλιβερές φωνές, που άνηχούν σ' όλη την έκταση του δάσους και ταράζουν της νύχτας τη γαλήνη. Τις φωνές αυτές τις βγάξη ένα είδος πουλιού της νύχτας, που τό λένε «Κλαψοπούλι».

Τό «Κλαψοπούλι» ήταν άλλοτε άνθρωπος και τόν λέγανε Θανάση. Ό Θανάσης ήταν καλός τσοπάνος και ημιζότανε ως το πρωτοπαλιχαρο του Διαμαλά. Όλοι όσοι είχανε κορίτσια για γάμο, φιλοδοξούσαν να τόν κάμουνε γαμπρό, και μαζάριζαν τη γυναίκα που θα έπαιγε, γιατί ό Θανάσης, έκτός του ότι ήτανε λεβέντης, ήτανε και πλούσιος.

Μ' όλα όμως αυτά, ό Θανάσης άρνύτανε όλα τά συνουκεία που του προτείνανε, γιατί αγαπούσε μία φτωχή, αλλά πολύ όμορφη χωριωτοπούλα, την όποια, επί τέλους, στεφανώθηκε.

Η μάνα του πήγε να πεθάνη από τό κακό της, μόλις τό έμαθε αυτό. Άκούς ν' άποφύγη πλούσια συνουκεία, για να πάρη μία φτωχιά χωρίς ποικάμσο! Όρκίστηκε λοιπόν να ξεκάνη τη νύφη και μία μέρα που ό Θανάσης έλειπε στις στάνες του, τρέχει άναμάλιασμένη τάχα, και κατατρομαγμένη και του λέει πως ή Μαρία του άπίστηκε μ' ένα συχωρισμό του.

Τρέχει άγοιμεμένος ό Θανάσης στο σπίτι του, και χωρίς να ξεετάση και να ιδη τί έγινε, οίχεται και σκοτώνει τη γυναίκα του....

Μά έπειδή αγαπούσε τη γυναίκα του και δέν μπορούσε να ζήση πελά χωρίς αυτήν, πήρε τά βοινά, φωνάζοντας και σκοψόντας. Όταν μάλιστα έμαθε ότι ή φτωχή Μαρία ήτανε άθωα, τότε ή λήπη του δέν είχε όρια. Γύριζε τις νύχτες μέσα στους κάμποους κ' έβλαγε, ζητώντας τη γυναίκα του. Κι' ένα θράδν της Άναστάσεως, που άνοιγουμε οι ουρανοί, κ' όποιος προφάση να ζητήση κάτι, του τό δίνει ό Θεός, ό Θανάσης ζήτησε άρ' το Θεό να τόν μεταμορφώση σε πουλί. Κι' από τότε ό Θανάσης, σε «Κλαψοπούλι» μεταμορφωμένος, βγαίνει τη νύχτα και κλαίει για την άδικοσκοτωμένη γυναίκα του.

ΟΙ ΞΕΝΟΙ ΣΥΓΓΡΑΦΕΙΣ

Ο Έδμόνδος Ροστάν

(Σκίτσο του περιήφμου γελοιογράφου Σέμ).

